

Manastirea minorita

Dezvoltarea urbană a Bistriței a fost determinată de mai mulți factori de natură politică, economică și religioasă ce au favorizat evoluția generală a comunității,

Între factorii enumerați, funcția de reper religios al zonei va conferi Bistriței un caracter privilegiat față de celelalte comunități din regiune. Conturarea acestui statut s-a realizat din secolul al XIII-lea când în Bistrița s-au așezat trei ordine monahale catolice: franciscanii, ospitaliții și dominicanii.

Ordinul fratilor minoriti, sau ordinul franciscanilor, dupa numele fondatorului - *Sfantul Francisc de Assisi* - a fost intemeiat in anul 1223 si s-a difuzat rapid mai ales intre colonistii de origine latina. In Transilvania, cele mai timpurii convente ale ordinului au fost intemeiate la Sibiu si Bistrita.

Ordinul franciscanilor a fost atestat la Bistrita în anul 1268 și au întemeiat o mănăstire cu biserică și chilii, care a fost menționată în mai multe documente din epocă. Din acest ansamblu se mai păstrează azi

**vechea
biserică a
mănăstirii,
unde
funcționează
biserică
parohială
ortodoxă.**

In anul 1295 Bistrita avea parohie catolica, si pe langa ajutoarele banesti trimise de Vatican, la edificarea manastirii au mai contribuit si credinciosii.

Manastirea a fost zidita in a doua jumatate a secolului al XIII-lea, intre anii 1270-1280 de catre calugari misionari, mestri arhitecti iscusiti din ordinal calugaresc romano-catolic al Cistercienilor.

Calugarii misionari cistercieni, vestiti constructori de biserici si de manastiri din regiunea Rinului

aduc si raspandesc stilul timpuriu al arhitecturii gotice.

Sinodul Pasmanian scrie ca in anul 1336, Andrei Szekey, Episcop al Transilvaniei, a dat manastirea Bistrita din Transilvania ordinului minoritilor "*Orde Fratrum Minorum*" care a fost introdus in Transilvania cam prin anul 1230.

De-a lungul timpului, din cauza luptelor religioase, si a faptului ca a fost folosita vreme de 200 de ani ca

deposit de marfuri, biserica a suferit numeroase distrugerii.

In anul 1543, in Bistrita inceteaza sa mai fie parohie romano-catolica, sasii trecand la religia luterana.

In anul 1724 religia romano-catolica a reaparut in Bistrita, biserica a fost refacuta.

Tipologic, construcția face parte din categoria bisericilor sală, cu fronton masiv la fațada vestică, decorat cu o rozeta, avand o navă ce se sprijinea pe contraforți înalți și un cor încheiat cu absidă

poligonală. Ferestrele, înalte și relativ înguste, au uneori arhivoltă semicirculară, iar altele, arc frânt. Sunt realizate din piatră ecarisată. Trei dintre ele, aflate pe latura de est a sanctuarului, au câte un ochi rotund, iar două, cele laterale, au un patruleb înscris, ca la Prejmer. In anul 1895 se reuseste, contra sumei de 35.000 de florini, preluarea ei de catre comunitatea greco-catolica din Bistrita.

Clădirea actuală conservă încă elemente ale

construcției care existau la sfârșitul secolului al XIII-lea: corul amplu cu două travei dreptunghiulare și absidă poligonală. A fost decorată în stil neobizantin între anii 1978 și 1980.

Devenită după 1948 biserică parohială ortodoxă, este încă și

astazi consemnata ca o “*basilica de mare frumusetate, un edificiu demn de vizitat si propice pentru reculegere*”